

การประเมินครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อประเมินหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต พุทธศักราช 2542 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย สาขาวิชาพระพุทธศาสนา คณะพุทธศาสตร์ : กรณีศึกษาห้องเรียนวัดพิบูลทอง จังหวัดสิงห์บุรี ใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านบริบท ด้านปัจจัยเบื้องต้น ด้านกระบวนการ ด้านผลผลิต กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย คณะกรรมการบริหาร จำนวน 6 รูป/คน อาจารย์ผู้สอน จำนวน 10 รูป/คน นิสิตชั้นปีที่ 3-4 จำนวน 52 รูป นิสิตปฏิบัติศาสนกิจ จำนวน 10 รูป บัณฑิต จำนวน 35 รูป/คน ผู้ใช้บัณฑิต จำนวน 35 รูป/คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมี 8 ฉบับ คือ แบบสอบถามสำหรับคณะกรรมการบริหาร อาจารย์ผู้สอน นิสิต นิสิตปฏิบัติศาสนกิจ บัณฑิต และผู้ใช้บัณฑิต แบบสำรวจฝ่ายทะเบียนและวัดผล แนวทางสนทนากลุ่มกับบัณฑิต วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย(mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) และการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis)

ผลการประเมินพบว่า

1. ด้านบริบท พบว่า ปรัชญาของหลักสูตร และวัตถุประสงค์ของหลักสูตร มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
2. ด้านปัจจัยเบื้องต้น พบว่า โครงสร้างหลักสูตร ส่วนใหญ่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นกรณี กลุ่มวิชาภาษา กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ มีความเหมาะสมระดับปานกลาง เนื้อหารายวิชามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก บุคลากร ส่วนใหญ่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นกรณีนิสิตที่รับในแต่ละปีการศึกษา และจำนวนเจ้าหน้าที่ มีความเหมาะสมระดับปานกลาง สภาพแวดล้อม อุปกรณ์ อาคาร สถานที่ และห้องสมุด ส่วนใหญ่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นกรณีจำนวนอุปกรณ์การเรียนการสอนประเภท โสตทัศนอุปกรณ์ และจำนวนแหล่งการเรียนรู้และการสืบค้นผ่านเครือข่ายและอินเทอร์เน็ต นิสิต นิสิตปฏิบัติศาสนกิจ และบัณฑิต มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
3. ด้านกระบวนการ พบว่า การจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก การวัดและประเมินผลการศึกษา ส่วนใหญ่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นกรณี มีระบบการแจ้งผลการเรียนให้ผู้เรียนได้ทราบอย่างรวดเร็ว นิสิต และนิสิตปฏิบัติศาสนกิจ เห็นว่ามีความเหมาะสมระดับปานกลาง การบริหารหลักสูตร ส่วนใหญ่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นกรณีมีแหล่งข้อมูลและประชาสัมพันธ์ด้านวิชาการ กรรมการบริหาร อาจารย์ผู้สอน เห็นว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
4. ด้านผลผลิต พบว่า คุณภาพบัณฑิต ส่วนใหญ่เห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นผู้ใช้บัณฑิตเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมากที่สุด สมฤทธิผลของหลักสูตร ของนิสิตที่สำเร็จการศึกษาภาพรวมคิดเป็นร้อยละ 50.00 ความสูญเสียนิสิตจากการลาออกระหว่างศึกษาภาพรวมคิดเป็นร้อยละ 50.00 การเผยแพร่วิชาการพระพุทธศาสนาแก่สังคม มีความเหมาะสมในระดับมาก การยอมรับบัณฑิตจากหน่วยงานต่าง ๆ มีความเหมาะสมในระดับมาก การยอมรับบัณฑิตในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น มีความเหมาะสมในระดับมาก

This evaluation aims to evaluate the Bachelor of Buddhism Program, 1999, MahaChulalongkornrajavidyalaya University, field of Study : Buddhism, faculty of Buddhism : a Case study of Watpikhunthong Classroom, Sing buri Province. Four aspects: context, input, process, and output were considered. The samples comprised 6 executive committees, 10 instructors, 52 third and fourth year monk students, 10 religious practice students, 35 monk graduates and 35 graduate users. The tools used for data collection consisted of 8 issues, i.e. a survey form for executive committees, instructors, monk students, religious practice students, monk graduates, and the graduate users, a survey form for registration and assessment division and a group discussion guideline for the monk graduates. The data was analyzed to calculate mean \bar{X} , standard deviation (S.D.) and content analysis.

The findings indicated that:

1. the context: the philosophy of the curriculum and objectives was appropriate at a high level.

2. the input: most of the structures of the curriculum was appropriate at a high level, except that in the case of the Thai language group, and the science and mathematics group which was appropriate at a moderate level. The content of the subject was appropriate at a high level. Most of the personnel was appropriate at a high level. However, the number of newly registered students in each academic year and the number of officers was found appropriate at a moderate level. Most of the environment, equipment, buildings and libraries were appropriate at a high level, except instructional media such as audio visual aids, learning sources, internet resources. Monk students religious practice students and the monk graduates were appropriate at a moderate level.

3. the process, teaching and learning management was appropriate at a high level. Most of the assessment of the education was appropriate at a high level, except the speed in posting the study results, which was appropriate at moderate level. The curriculum management was mostly appropriate at a high level, except that of the information sources, academic informing, executive committees and instructors were appropriate at a moderate level.

4. the product, the quality of the monk graduate was appropriate at a high level, however, it was appropriate at the highest level in the opinions of the graduate users. The curriculum success for the graduates and the loss of retired students during the academic year was overall 50 percent. The academic dissemination of Buddhism to community was appropriate at a high level. The acknowledgement of the monk graduates by the workplaces for jobs and by other educational institutes for furthering their studies was appropriate at a high level.